

ודאי דלא מיקרי דבר שבקדושה דלא עדיפא מקריאת פרשיות שבק"ש שיוצא ביחיד, וצ"ע^י.

ואולי נאמר שזהו סברת הרא"ש שבכלל חיוב הזכירה לזכור החוב המוטל עלינו והי'

בהניח וגו' מזה תמחה וגו' ודעתו בזה כד' ספר יראים [ס' רצט] שמצוה זו אינו אלא חובת ציבור ומלך, ולא על כל יחיד ויחיד, דלא כספר החינוך [ס' תרד] ומסתבר ליה להרא"ש כיון דמחייבין לזכור החוב דרמי' על הציבור בעינן ציבור להזכרה זו, ודוחק.

ואפשר שעפ"י הדרש המפורסם באגדה שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה שמו של עמלק ושאר דרשות האמורות באגדות בענין זה מיחשב זכירת מחיית עמלק דבר שבקדושה, וכ"ז הו"ל להרא"ש ותה"ד לפרש ולא לסתום.

ומ"ש המג"א שם דבפ' ויבא עמלק נמי יצא יד"ח זכירה זו, יש לי לפקפק דכיון דחובת קריאה זו מקרא דזכור את אשר עשה לך עמלק גמרינן לה, הא ודאי שהדבר אשר הוזהרנו שלא לשכוח בלב נצטוינו לזכור אותו דבר בפה ולא תשכח הוא סיומא דקרא והיה בהניח ד' אלוקיך לך מכל אויביך מסביב תמחה וגו' ואכולי מילתא קאי שלא תשכח מה שעשה לך ואשר נצטוית למחות זכרו, וה"ה לזכירה בפה מחייבין לזכור בפה בספר גם מ"ש להלן בפרשה והיה בהניח וגו' שמוטל עלינו למחות זכרו, ושאני פ' ויבא עמלק שלא הוזכר שם שמוטל עלינו חיוב זה כי אם הבטחה מד' יתעלה שהוא ימחה זכרו כמ"ש כי מחה אמה וגו'^י. [פעולת שכיר]

שלפני פורים זמן קבוע לצאת ידי חובת זכירה זו אעפ"י שבלא"ה קורין אותה בסדר פרשיות של כל שנה, מפני שבזמנם בני מערבא הוי מסקי אורייתא לתלת שנין ואנן זכירה בכל שנה בעינן^י.

ואפילו אנן דמסקינן אורייתא בכל שתא נ"ל דכיון שקבעו חכמים שבת שלפני הפורים זמן קבוע לצאת י"ח מ"ע זו, הוי' לדידן דאורייתא, לא מיבעי למ"ד מצוות צריכות כוונה [שפתם בשו"ע ס' ס' ס"ד כן להלכה], ודאי שבקריאה שבסדר פרשיות לא נפקינן יד"ח, אלא אפילו למ"ד מצוות אין צריכות כוונה אין אנו יוצאין יד"ח הקריאה שבשבת כי תצא, כיון שמכוין בקריאה ההיא לשם מצוה אחרת להשלמת הפרשיות אותה כוונה מעכבת מצוה אחרת שלא תחול, כעין שכ' הר"ן עלה דההיא דתנן [ר"ה לב:] והמתעסק לא יצא ע"ש, ואינו יוצא יד"ח אלא בשבת זו שקבעוהו חכמים לצאת י"ח מ"ע זו.

מיהו הא קא מיבע"ל מנא הא מילתא דקאמר הרא"ש דמדאורייתא עשרה בעינן לקריאת זכור, ומאי שנא מזכירת יצי"מ וזכירת קידוש היום? ונהי דמדרבנן כיון שקבעוה לקריאה בציבור ודאי לא גרע משאר קריאת התורה דעלמא דבעינן עשרה [מגלה בגו] ופי' הר"ן דתקנתא דרבנן הוא ולא תיקון אלא בציבור, אבל מדאורייתא לא מצינו חיוב עשרה אלא היכא דגלי קרא בני ישראל או עשרה כהנים בקרקעות כמ"ש הר"ן שם, אבל פרשה אחת מן התורה שחייבה התורה לכל אדם בקריאתה, מנ"ל דלא יצא יד"ח כשיחיד קורא לעצמו מס"ת, או אפי' להוציא אחרים נראה דמדאורייתא אין חילוק בין היכא דאיכא עשרה לדליכא עשרה, וקריאתה

סק"ה עמד בזה, והפעולת שכיר להלן כתב ליישב בדוחק עפ"י ד' היראים דחיוב מחיית עמלק רמיה על הציבור וע"כ גם חובת הזכירה רמיה על ציבור. [וכ"כ הקרן אורה ברכות ה.]. נו. וכ"כ המשנ"ב בסי' תרפה ס"ק טז לתמוה על דברי המג"א וכתב דדיון זה צ"ע להלכה. ע"ש.

נד. עי' שו"ת חת"ס אהע"ז ס' קיט. נה. הנה בדברי הרא"ש לא מפורש להדיא דחייב לקרותה מדאורייתא "בעשרה" אלא דהתרומת הדשן כתב כן בשמו, וע"ז תמה הפעולת שכיר מגלן הא מילתא דבעינן עשרה מדאורייתא, וכן הקשה בשו"ת בנין שלמה המובא בסמוך, ע"ש שפי' דברי הרא"ש באופ"א, וכן השעה צ"ס' תרפה